

POSTANOWIENIE

29 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Pawłyszcz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 29 listopada 2023 r. w Warszawie
zażalenia E. T.

na postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z 30 stycznia 2023 r., I WSC 309/22,
wydane w sprawie z powództwa E. T.
przeciwko Uniwersytetowi
o zapłatę

1. oddała zażalenie;

**2. zasądza od E. T. na rzecz U. 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł
kosztów postępowania zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd drugiej instancji odrzucił skargę kasacyjną powódki ze względu na nieuiszczenie opłaty od skargi. Postanowienie to zostało poprzedzone niezaskarżalnym postanowieniem z 28 grudnia 2022 r. o odmowie zwolnienia od opłaty od skargi kasacyjnej w wysokości 17 454 zł.

Sąd odwoławczy analizując oświadczenie skarżącej wskazał, że jej miesięczny dochód wynosi 13 860 zł (6300 zł z wynagrodzenia za pracę i 7560 zł z wynajmu połowy domu typu bliźniak), a wydatki 11 260 zł. Sąd miał wątpliwości co do tego, czy w zakres kosztów utrzymania koniecznego (art. 102 ust. 1 u.k.s.c.) wchodzi podnoszone przez powódkę wydatki (w skali miesiąca): utrzymanie domu

2700 zł, zakup odzieży 1000 zł, pomocy finansowa matce 2500 zł (bez opisanie całościowo sytuacji matki i źródeł jej innych dochodów) i 500 zł na udział w konferencjach. Ponadto skarżąca ma oszczędności 14 300 zł.

Sąd Apelacyjny uznał, że nawet bez kwestionowania zasadności miesięcznych kosztów utrzymania 11 260 zł powódka co miesiąc ma nadwyżkę 2600 zł i w okresie od wydania wyroku Sądu drugiej instancji do wydania postanowienia o odmowie zwolnienia z opłaty była w stanie zaoszczędzić 18 000 zł, co pozwalało na uiszczenie opłaty bez sięgania do oszczędności.

W zażaleniu skarżąca zarzuciła, że Sąd Apelacyjny nie wziął pod uwagę kosztów utrzymania powódki we wszystkich aspektach życia codziennego oraz wydanych już w sprawie opłat i kosztów w wysokości 53 825 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Uzasadnienie zażalenia ma charakter teoretyczny, nie odnosi się do rozumowania Sądu drugiej instancji. Skarżąca nie zakwestionowała tezy Sądu, że miesięczną nadwyżkę 2600 zł, za okres od wydania wyroku zaskarżonego skargą kasacyjną do odmowy zwolnienia od kosztów, mogła w całości przeznaczyć na opłatę od skargi. Powódka polemizowała jedynie z tezą, że wydatki 2500 zł miesięcznie na pomoc matce są zawyżone i bliżej opisała sytuację matki, nadal nie wskazując wysokości jej emerytury. Jednakże Sąd odwoławczy uzasadnił odmowę zwolnienia przy założeniu, że powódka rzeczywiście co miesiąc dokłada się do utrzymania matki sumą 2500 zł.

Ponadto skarżąca podniosła już poniesione wydatki procesowe 53 825 zł, lecz skarżąca sporządziła oświadczenie z art. 102 u.k.s.c. po poniesieniu tych kosztów, więc musiała je pokryć z sum zaoszczędzonych wcześniej. W każdym razie nie podniosła, aby pokryła je ze dochodów i oszczędności wymienionych w oświadczeniu lub zaciągnęła w tym celu długi zmniejszające jej majątek.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy uznał, że postanowienie o odmowie zwolnienia od kosztów odpowiada prawu, a tym samym zażalenie na odrzucenie skargi kasacyjnej podlega oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.

Na podstawie art. 98 k.p.c. pozwanemu przysługuje zwrot kosztów sporządzenia odpowiedzi na zażalenie w wysokości określonej w stosowanym odpowiednio § 10 ust. 2 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

(A.T.)

[ms]